

Amerikanske Aandssvageanstalter.

Indledning.

(Fortsat).

Tæt ved sidder en lille dvergagtig, hjælpeløs, 16aarig Skikkelse, helst sidder han stille, men smiler dog, naar nogen kalder ham »baby« — selv er han stum og hjælpeløs.

De ustyrlige Idioter er der et mindre Antal af i Anstalterne, thi ved den Tilstand af nervøs Ophidselse, hvori de næsten altid befinder sig, fortæres de næsten, og mange dør i en ung Alder eller synker ned til at blive apathiske som de foregaaende.

Et Mindretal af dem gives der dog sædvanlig — f. Eks. møder vi en 8-aars Pige, Fanny. Hun en stum, vild, ondskabsfuld, bider enhver, hun kan naa, styrter hen mod det aabne Vindue for at kaste sig ud af det, medens hendes forvildede Udtryk tydeligt viser, hvor uansvarligt Barnet er. Naar man ser hende, forstaar man ikke, hvorfor hun skal vedblive at leve og ligesaa lidt, hvorledes man i hendes Hjem og dettes Omegn har kunnet udholde hendes stadige Skrigen og Spektakkel. I det næste Værelse med voksne Idioter træffer vi maaske en Karl mellem 30 og 40, som Dag ud og Dag ind oprejst staaende paa Gulvet rokker frem og tilbage, skiftevis løftende højre og venstre Fod. Han bliver kun afbrudt i denne Tidsfordriv af Maaltiderne — saa snart han kommer tilbage, indtager han sin gamle Plads og rokker saa regelmæssigt som en Maskine. Eller: ved Middagsbordet sidder to Karle paa en Snes Aar ved Siden af hinanden; allerede før Maden kom paa Bordet, begyndte den ene at stikke med Skéen til sin tomme